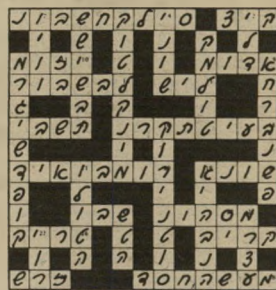

מאונן:

- 1 נבל — שמעו יצא למרחקים (3)
- 3 הלל ושלונסקי ממצים את הדין (6,3)
- 9 קורבן מתיחות (4)

פתרון תשבוצון 2689

- 10 קודש הקודשים ביריד (4) הספרים (4)
 - 13 נחש את התוצאה במישחקי החוץ, פעם אחר פעם (3)
 - 14 יש דברים בגו אמר ועצר (6)
 - 15 עוף פרוידיאני (4,4)
 - 17 ההסכם "מביא" לו את הסעיף (4)
 - 18 המצרי בחסול (4)
 - 20 מעקב הגון הופך לו להרגל (4,4)
 - 22 פתאם כנישי התעורר באפריקה (5)
 - 24 מסוריה ברח לביירות (3)
 - 25 לא מוקדם מדי לרוץ? (4)
 - 26 חולם על שדה הקרב (4)
 - 28 המילחמה על רהוט יבוא (3,4)
 - 29 צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם? — רק בימי יוסף (3)
- מאונן:**
- 2 חבל לו בקיבוץ (3)
 - 4 תפריע במצח נחושה (4)

אביגיל ינאי

מה לעשות בדמיהכים

(המשך מעמוד 31)

את כל החוברת בתמונות, היתה נופלת לידיו חוברת חדשה, שגם אותה רצה למלא, ולדברים לא היו סייג וגבול. אצל הילדים, המעצורים המאפשרים להם לעמוד בפני הפיתויים בתי חילה אינם מפותחים דיים, ולכן הכושר שלהם לעמוד בפיתויים הוא קטן מאוד. גם ההתחרות בין הילדים מגרה, לרכיב שת דברים.

השאלה היא איזה ערכים אנחנו מקים נים לילד, שיעזור לו לעמוד בפיתויים, ואיך נעזור לו ללמוד להתאפק ולעשות את השיקול הנכון. נתגנת דמייכים היא דבר חיובי, שמאחוריו ערך של עצמאות, רכישת

מה לעשות, אבל אי-אפשר לכפות עליו שיבצע את הצעתו. לילד קטן, שעוד אינו מקבל רמיי כים והורש שיקנו לו משהו ככל פעם כשיוצאים מן הבית, אפשר לומר, לפני היציאה, שהולכים לסופר. ואני קונה לך רק דבר אחד, ולא יותר. אני מקווה שיהיה לנו נעים ללכת ביחד. כשמגיי עים לסופר אפשר לשאול אותו מה הוא רוצה.

יכול להיות שילד כזה, שהיה רגיל לבקש ולקבל, ופתאום הצינו לפניו גבולות, ינסה למרוד בהם. יכול להיות שהוא יתחיל לצעוק ולבכות, ולדרוש שיקנו לו עוד ועוד. אפשר לומר לי: "אני נוראי מצטער, היה מאוד לאי-

כנל שקונים להם יותר, כך גדל תיאבונם. כשאומרים להם: "אין כסף!" עונה הילד ללא היסוס: "מה הבעיה, תוציא מהמכשיר בקיר!"

ניסיון ושימוש בתוצאות טיבעיות. כל אלה מומלצים מאוד. יש ילדים הסוחטים את הוריהם בכל פעם שהם יוצאים איתם מן הבית. ככל שקונים להם יותר, התיאבון שלהם גדל, והם מאבדים את קנה-המידה. כשמנסים להגיד לילד: "אין לי כסף!" עונה הילד ללא היסוס: "מה הבעיה, תוציא מהמכשיר בקיר." במיקרה כזה דרושים הסברים מציאותיים, עליפי רמת הבנתו של הילד, בקשר לכך ש"הבנק שומר על הכסף שלנו", ואיך אנחנו מתכננים תקציב — הוצאות הכרחיות הוצאות אפשריות ופינוקים. נוסף על כך צריכים להיות חוקים מאוד ברורים. ההורה הוא הקובע את גובה דמיהכים, והוא הקובע איזה רכיב יקנה הילד מכספו ואיזה דברים יקבל מהוריו.

אפשר להתייעץ עם הילד באיזה יום כשבווע הוא רוצה לקבל את דמיהכים, ובעניין זה אפשר בהחלט לקבל את דעתו. תו. אסור שיקרה שביום התשלום יגלו אבא או אמא שאין להם כסף קטן באר-נק. אם מחליטים על יום-תשלום מסוים, זה צריך להיחשב לחוק בלי-עבור. כדאי להורים לרדת ללילד יש וכות מלאה לעשות בכסף מה שהוא רוצה, אך שהוא רוצה, ובזמן שהוא רוצה לעשות זאת. ההגבלה היחידה המוטלת עליו היא קבלת הכסף פעם בשבוע בלבד.

אם הילד מחליט להוציא את כל הכסף השבועי כיום אחד, לא יישאר לו כסף להמשך השבוע, והוא יחליט לאט-לאט איך לכלכל את דרכיו.

כשנותנים לו את הכסף השבועי, כדאי לומר לו שביום השישי הבא יקבל שוב, ושגם יבזבו הכל ביום אחד, יצטרך לחכות שבוע שלם עד שיקבל שוב כסף, ולכן כדאי שיחשוב היטב. אם נכלל זאת יבזבו את הכסף ביום אחד, הוא ייווכח באופן מוחשי שבה משך השבוע כבר אין לו כסף. אם הוא מצליח להוציא כספים מה-אח, או האחות שלו, הרי זה עניין שבי-ניהם, ולא כדאי להורים להתערב. כך ילמדו האחים להסתדר ביניהם והאח הנותן, שהפסיד את כספו, ילמד, אולי, לא לתת, אם לא ירצה בכך.

היה לא-נעים...

כ שילד מקבל בנתיחת סכום כסף גדול — זה קורה בררד-כלל בחגים, כשהילדים מקבלים דמיהכים או דמיהכונים — אפשר ליעץ לו, בתיקונה שישמע לעצה. אפשר לומר לו: "זה כסף שלך, ואתה יכול לעשות בזה מה שאתה רוצה. אבל אולי כדאי שתחסוך, כדי שתוכל לקנות את מנדרת-הקריאה שכליך רצית?" יש לדבר איתו כמו עם חבר, אבל להשאיר את ההחלטה בידיו. (אותו העיקרון תופס, אגב, גם לכל עניין אחר: אפשר להציע לילדים (או לזולת בכלל) ל

נעים בסופר." זוהי הזדמנות יפז להציב לילד כזה גבולות ולעמוד בהחלטה. זוהי הזדמנות לומר לו באופן חד-משמעי מה אנחנו החלטנו לעשות, ולא חשוב איך הוא יגיב. כדאי מאוד לעודד אותו, אם הוא

ענת סיגובסקי, העולם הזה

שם ישמר

שהילד יחליט בעצמו עומד בגבול של קניית דבר אחר בלבד, ולומר לו: "היה מאוד נעים היום בסדר פר".

קל מאוד להורה להתפתות ולקנות לילד מה שהוא רוצה, להשתיק אותו, כדי שאפשר יהיה לערוך את הקניות בשקט, אבל אז מתרגל הילד לקבל את מה שהוא רוצה, תביעותיו גדלות, וכי שאין מספיקים אותן הוא אינו מבין מדוע, ומתחיל לבכות ולהשתולל. סיי פוק הצרכים המידיים נותן שקט לטי ווח הקצר, אך הופך עם הזמן לבעייה גדלה והולכת לטווח הארוך. לכן כדאי להציב גבולות ברורים, וחשוב להיות עיקביים בהחלטה.

אם הילד אינו תובעני ואינו דורש שיקנו לו משהו בכל פעם כשיוצאים מן הבית לקניות, אין צורך להציע לו תמיד לקנות לו משהו.

כשהילדים גדלים, הם מתחילים להיפשע עבודה בחופשות שלהם. אם הילד עובד בחודש-החופשה שלו, מקבל על עצמו אחריות, מביא תועלת, מתייחס ברצינות לעבודה ואומר שהוא חוכך לעבוד, אפשר בהחלט לתת לו שכר עבור עבודתו, גם אם בא לעבוד במישי רד של אבא או אמא שלו.

אבל אין שום הגיון במתן שכר לילד עבור עבודות שהוא עושה בבית, ועבור העזרה שלו במטלות המישפחתיות. הרי גם ההורים אינם מקבלים שכר עבור תפקידיהם בבית.

תן טרמפ לחייל

איתן עמיחי הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארועים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987